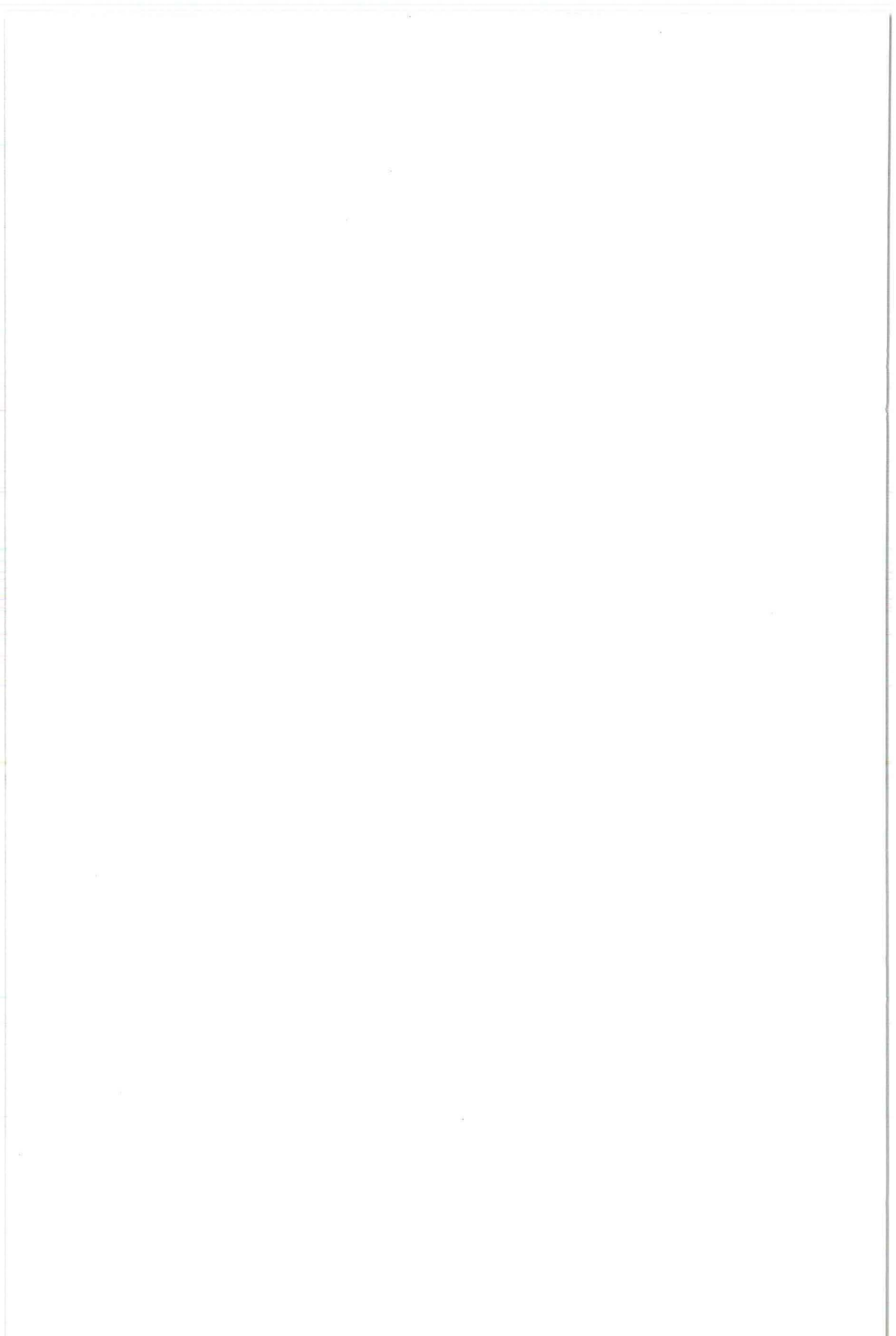

SANT SEGIMON,
EL MÉS IMPORTANT SANTUARI
DEL MONTSENY, ARA EN CURS
DE RESTAURACIÓ

ANTONI PLADEVALL I FONT

Sense cap exageració, el santuari de Sant Segimon del Montseny, del terme municipal i parròquia de Sant Martí de Viladrau, és el més important del Montseny, tant pel volum d'edificacions com per l'atracció que va exercir durant segles sobre els pobles del voltant i fins de comarques més separades. Això el va convertir en un dels santuaris més famosos de Catalunya.

En dir això em refereixo evidentment només als santuaris dedicats a sants, no als de la Mare de Déu, puix que de sempre els santuaris marians, com Montserrat, Núria, el Miracle, la Gleva o els Àngels, entre altres, han tingut la primacia en la devoció popular.

Els tres santuaris més grans de Catalunya dedicats a sants han estat tradicionalment el de Sant Ramon del Portell, el de Sant Magí de la Brufaganya i el de Sant Segimon del Montseny. Dissortadament, d'aquests tres santuaris el de Sant Segimon és l'únic que no té culte des del 1936. No obstant això no ha caigut plenament en l'oblit: des de l'1 de maig de 1959 la Unió Excursionista de Vic va reprendre la tradició dels vells aplecs amb una concentració i missa anual, que se celebra a les portes de l'església o del santuari. Aquest aplec té lloc any rere any i sempre amb una nodrida assistència.

L'inici d'aquest aplec va anar vinculat a les obres de restauració que aquell any havia emprès el propietari, el Dr. Ignasi de Puig, sota la direcció del seu amic i condeixeble, l'arquitecte Josep M. Pericas i Morros. Dissortadament aquelles obres es varen paralitzar del tot l'any 1961, per una disputa entre propietaris a causa o per l'ús de la carretera d'accés. Cal no oblidar que el territori que envoltava l'antic santuari estava subjecte a un singular règim de condomini o de propietat compartida, segons exposàvem l'any 1967 en el treball "Un cas curiós de condomini en el Montseny", reproduït l'any 1986 en el volum primer de *Monografies del Montseny*, pàgines 167-181.

Des d'aleshores fins ara, l'estat dels edificis, en especial el de la part que fou objecte de l'inici de restauració els anys 1959-1961, s'ha anat agreujant per l'abandonament i sobretot a causa de l'acció destructiva de visitants desaprensius, que ens neguem a anomenar excursionistes. Aquests, en pocs anys varen arrencar i cremar les fustes dels vells i nous trespols i fins dels marcs de finestres i portes; el fet més greu fou el robatori de la campana que s'havia posat al campanar, restaurat per l'arquitecte Pericas, que els lladres varen estimbar sobre el teulat de l'església, el qual va cedir i amb ell part de la volta barroca de rajol, que ara ha calgut demolir completament perquè amenaçava ruïna total.

*A dalt, el santuari de Sant Segimon, amb Viladrau al fons, vers el 1945.
A baix, Sant Miquel dels Barretons, que corona un roquissar sobre Sant Segimon.*

Imatge de Sant Segimon, feta per a la restauració del 1959, per Joan Seguranyes, de Vic.

A causa d'això, tot era ruïna i desolació al vell santuari, on persones i bestiar campaven al seu aire, fins que el maig de l'any 1999 el propietari actual, Sr. Ignasi de Puig i Girona, amo de la finca de can Gat, va encarregar al constructor de Viladrau Àngel Rabat l'inici de les obres de restauració que, gràcies a Déu, han continuat fins als nostres dies.

Les obres varen començar amb la recuperació del primer edifici que es troba en arribar al santuari, l'anomenat del Cap de la Costa, on s'ha habilitat una vivenda per a una família de futurs guardians i una mena de refugi o lloc d'aixopluc de visitants. Després les obres han continuat desenrunant el conjunt, recuperant velles cisternes i l'espai de la primitiva capella, encara subsistent en bona part sota una gran cova o balma. Darrerament s'ha habilitat com a lloc per a acolliment o residència les antigues petites vivendes o cel·les que hi havia entre l'obra primitiva i l'"obra nova" o conjunt presidit per l'església barroca; aquests habitatges o cel·les, que també havien estat objecte de restauració entre 1959 i 1961, les havia aixecat l'any 1663 el donat o ermità Pere Joan Blanch.

També s'ha descobert i recuperat l'antic lloc de captació d'aigua per al santuari situat sobre la font actual de Sant Miquel dels Sants, des d'on una enginyosa canonada de ceràmica la conduïa fins a les esmentades cisternes i la font pública construïda al costat seu.

En una paraula, hi torna a haver vida i moviment entorn del vell i malmès santuari i el vell anhel de la seva recuperació es va fent realitat. Només cal esperar que les dificultats posades per l'accés, que l'any 1961 varen fer paralitzar les obres per intransigències d'algun propietari veí, i avui dia per un zel, creiem que exagerat, del Patronat del Parc Natural del Montseny, no hi tornin a posar obstacles.

EL PASSAT DEL SANTUARI

No és l'intent d'aquestes ratlles explicar el passat del santuari, perquè per a això faria falta un volum sencer de les *Monografies*. Les notícies que hem pogut recollir sobre ell al llarg de quaranta anys són àmplies i generoses; anaven destinades a una obra que no s'ha dut a terme i que havíem començat a redactar, amb la col·laboració inicial de l'esmentat arquitecte Sr. Josep M. Pericas, i que tenia com a títol "Viladrau, el Montseny i Sant

Sant Segimon, després de la restauració de 1959-61.

Façana de l'església de Sant Segimon el 1977.

JOAN TOUS

Segimon", com podreu comprovar en el volum 1 de *Monografies del Montseny* (pàgines 92 i 181).

Tanmateix, encara que no s'hagi escrit la monografia completa sobre Sant Segimon, no falten les notícies publicades sobre ell. Qui vulgui conèixer els trets essencials del seu passat els trobarà recollits en el treball o síntesi que en varem fer l'any 1986 al volum primer de *Monografies del Montseny* (pàgines 20-34). També els pot completar amb les excel·lents notícies sobre la importància i darrers temps del santuari recollides per Carles Albesa en "El Montseny com a pretext", al petit *Llibre de motxilla 3* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1978, pàgines 68-75).

Potser no seria ètic oblidar o silenciar l'estrany llibre del caputxí P. Hilari d'Arenys de Mar, *Santa Fe del Montseny* (Barcelona, 1968), on es parla de tot menys de Santa Fe. Hi dedica les pàgines 172 a 225 a parlar del santuari de Sant Segimon, transcrivint fitxes i acumulant sense gaire ordre ni concert, i sovint amb repeticions i incorreccions, notícies sobre el santuari i el seu titular. Allò que no és ètic és saber com va obtenir aquelles informacions. Un dia em va demanar si jo tenia notícies sobre el Montseny, en concret sobre Sant

Segimon i Sant Marçal, per completar un llibre que feia sobre Santa Fe. Jo ingènuament o confiadament li vaig deixar tot el fitxer i les notes que tenia sobre aquests indrets, però no les de Santa Fe, perquè no me les va demanar. Ell les va copiar i publicar fil per randa, sovint amb alguns errors de datació, sense dir qui les hi havia deixat i, com és lògic, sense demanar-me'n cap permís. En fi, allà també hi trobareu notícies, però sense crítica ni context.

Com ja he indicat, no farem aquí cap estudi ampli del passat del santuari, però sí que voldríem fer esment de les notícies més antigues que sobre ell hem trobat i que arrenquen dels volts de 1290, en concret del 1292. Tanmateix és molt probable que el santuari o un petit lloc de culte en aquells penyals, situats a 1.230 m d'altitud, a la carena que baixa del Matagalls i acaba brusquement sobre l'aiguabarreig del torrent dels Rentadors i del torrent de l'Oratori, existís força abans d'aquelles dates.

Un afeccionat a la història, Mn. Miquel A. Saurina, fill de Taradell, en les pàgines 41-42 d'una obreta inèdita titulada *Història de Taradell*, que es conserva manuscrita (Ms. 323 de la Biblioteca de Catalunya), diu que el 1231 ja existia *Sancto Samchismundo*, que tenia com a sacerdot responsable Berenguer Moret, i cita per això –ell escrivia cap al 1902– un pergamí de l'Arxiu Parroquial de Taradell, ara perdut. Podria ser, bé que hi ha el perill de confondre aquesta capella amb l'altra capella de Sant Segimon, del municipi i parròquia de Sant Feliu de Buixalleu, situada gairebé a tocar del límit de llevant del terme d'Arbúcies.

Curiosament a tot Catalunya només hem sabut trobar dues esglésies antigues dedicades a Sant Segimon: l'anomenada de Sant Segimon del Bosc, de Sant Feliu de Buixalleu, i la de Sant Segimon de la Muntanya, o del Montseny, de Viladrau; ambdues capelles disten en línia recta poc més de dotze quilòmetres una de l'altra. D'època moderna coneixem alguns altars dedicats al sant: els del santuari de Puig-l'agulla o de la capella de la Pietat de Viladrau, i fins una capella de masia, la del mas Taulats, del municipi de Santa Maria de Merlès, al Berguedà, que sembla de finals del segle XVIII o inicis del XIX, ara abandonada i sense culte. I cap més...

Sant Segimon del Bosc és molt més antic que el santuari del Montseny. Aquest el creiem erigit el segle XIII, cap al final; en canvi Sant Segimon del Bosc és citat clarament com *Sancti Sigismundi* en l'acta de consagració de Sant Quirze d'Arbúcies de l'any 923 (J.M. MARQUÈS, *Arbúcies cristiana*, Girona, 1994, pàg. 75-76). Aquesta capella, renovada en la seva estructura, s'ha mantingut amb culte des d'aleshores fins als nostres dies. A ella el senyor de la Casa o Torra de Grions, Pere Malla de Grions, el 1244, fa una deixa en el seu testament i l'anomena *Sancti Segemon* (Arx. Not. Cúria Fumada, Vic, Testaments I, 1240-1252, fol. 84). Esmento aquest document perquè durant molts anys el vaig creure la notícia més antiga del Montseny i és evident que es refereix a Sant Segimon del Bosc.

De Sant Segimon del Montseny, tot i un escorcoll en diferents arxius i revisant les deixes testamentàries més antigues, no n'hem trobat l'existència, reflectida en una deixa de 6 diners, fins al 1292. Això no obstant podria ser més vella, com sembla deduir-se d'una butlla d'indulgències concedida per dotze bisbes des de la cúria papal d'Avinyó l'any 1317. Els esmentats bisbes concedeixen una quarantena d'indulgències a tots els qui visitin la capella el dia de la festa del seu patró i la seva vuitada, i també durant les festes situades entre el dia de Pasqua i el de Sant Andreu, que tanca el novembre; igualment fan extensiva la indulgència als qui hi facin almoines i deixes testamentàries. Aquesta concessió fou feta conjuntament amb unes altres indulgències per a l'altar de Santa Maria de l'església de Viladrau, demanades pel rector i els feligresos de Viladrau, i s'hi anomena la capella o cova del *beatissimi Sigismundi martyris Christi*. Traduïm del llatí un fragment d'aquesta butlla:

la cova o capella del molt sant Segimon, màrtir de Crist, està situada a les muntanyes de Montseny, en un lloc de gran horror i vasta solitud, no feta ni fabricada per mà d'homes sinó per voler de Déu, on cada dia s'hi fan molts i variats miracles i es dóna culte a Déu, i també perquè dita capella o cova és molt pobra i està mancada de llibres, robes, lluminàries i altres ornaments que són necessaris per donar culte a Déu i a l'esmentat màrtir de Crist, i pels molts miracles que el Senyor Jesucrist hi fa allà constantment i que demostren que la devoció dels cristians augmenta com ho revelen les misses que s'hi celebren del dia de la Pasqua de Resurrecció a la festa de Sant Andreu, que és quan està oberta. (Arx. Parr. Centelles, ara guardat amb els del bisbat de Vic, Manual XLI. Capítols matrimonials i Contractes de 1466 a 1499, fol. 160).

Aquesta còpia es va fer l'any 1494 perquè el centellenc Francesc Colobrans anava en peregrinació a Roma i el rector i obrers de Viladrau la hi varen deixar perquè recaptés del papa una nova butlla d'indulgències.

Del segle XIV en endavant són molt abundants les notícies sobre el santuari i sobre els ermitans o deodonats que en tenien cura. Aquests anaven vestits amb un hàbit i rebien el tractament de "fra". Tenien obert el santuari i hi vivien de l'1 de maig, dia de Sant Segimon, al dia de Sant Andreu o 30 de novembre. Durant els mesos d'hivern vivien a la casa i capella de la Mare de Déu de l'Erola i recorrien les parròquies del veïnatge recaptant per a la capella.

Però, com ja s'ha indicat, és impossible resumir en poques pàgines l'història del santuari. Per això només destaquem que la gran afluència de

pelegrins i de parròquies del veïnat que hi acudien en processó va obligar els rectors de Viladrau i els ermitans a aixecar una nova església i casa d'acollida. Aquest és l'origen de l'"obra nova" o santuari modern, construït a partir del 1630 a l'indret on ara es troba i que va portar a un abandonament progressiu de la capella i les edificacions originals.

L'obra nova va començar amb la construcció d'una església a partir del 1630 i va continuar amb noves ampliacions dins del segle XVII i sobretot entre els anys 1732 i 1792, quan es va construir el gran edifici del Cap de la Costa. De l'església del segle XVII encara s'endevina la façana, amb un gran finestral central de pedra arenosa roja d'Espinzella, que es veu tapiat sobre la part esquerra del portal actual. Això vol dir que en fer-se la gran església barroca actual, que té a la façana la data de 1775, es va aprofitar la façana i segurament altres murs de l'església que s'havia iniciat pels volts del 1630 i que ja estava llesta el 1634.

LA HISTÒRIA I LA LLEGENDA DEL REI I MÀRTIR SANT SEGIMON

Per cloure aquesta evocació del passat del santuari montsenyenc, que sortosament va recuperant en els nostres dies la seva vella fisonomia, creiem útil evocar o recordar qui era sant Segimon i per què se'l vincula al Montseny.

Tot i estar embolcallada de llegenda la seva estada al Montseny, sant Segimon és un sant plenament històric. És el penúltim rei de la dinastia del regne de Borgonya, que el 534, deu anys després de la seva mort o martiri, fou annexat al domini dels reis francs. Formava part del poble burgundi, un poble germànic, dels anomenats bàrbars pels romans i molts historiadors posteriors, que es localitza inicialment a la regió bàltica i que, després d'anar un llarg temps errant per la Germània i altres indrets del centre d'Europa, es convertí al cristianisme, sota la doctrina herètica dels arrians, i va acabar instal·lant-se als voltants de Lió, on fundaren el regne de Borgonya, que tingué com a primer rei Gunther, entorn de l'any 460.

Segimon era fill del rei Gondebaud i de Teudicela, princesa ostrogoda, i gràcies a sant Avit, bisbe de Viena del Delfinat, vers el 490 es va convertir al catolicisme, religió que l'any 516 va instaurar com a oficial de tot el regne de Borgonya. L'historiador i literat Daniel Rops, en la seva obra *L'Église à l'époque des barbares* (pàgina 217), sintetitza la vida de Segimon, que com tots els reis de l'època no havia deixat del tot els costums ancestrals, amb aquests mots: "Era un home piadós però sovint esclatava en crisis espantoses i per això sant Avit de Vienne, que l'havia convertit, li imposava penitències i dures reparacions".

El seu pare Gondebaud morí el 516 i el succeí Segimon. Aquest, d'acord amb les històries franceses, primerament estigué casat amb una princesa també ostrogoda, filla de Teodoric, de nom Amalaberga i, morta aquesta, es

casà de nou amb una princesa que uns anomenen Júlia i d'altres Constança; aquesta seria la que moriria amb Segimon i els seus fills Gondebaud i Gistald.

Els vells martirologis i l'estudi dels bol·landistes, que l'inclouen entre els sants de l'1 de maig, diuen que fou derrotat pel rei franc Clodomir o Clodoveu i llençat amb la seva muller i fills a un pou prop de Coulumiers, al territori d'Orleans, un primer de maig del 524, any que alguns endarreixen al 526.

Això és en breu síntesi allò que la història coneix d'aquest sant, però cap autor francès, ni els bol·landistes, fa esment a una estada seva a Hispània o al Montseny, ni dels dos anys que hi va fer penitència, com ens diu la nostra tradició local. Aquesta penitència l'hauria hagut de fer abans del 516, puix que, segons la llegenda, fou el seu pare qui el vingué a buscar al Montseny i se'l va endur de nou a Borgonya. Com a fet destacat de la seva vida, deixant de banda la seva conversió, hi ha el d'haver fundat o donat nova vida al monestir d'Agaune, avui Sant Maurice, del Valois, raó per la qual en la iconografia antiga se'l representa amb una església a la mà. També s'expliquen els seus excessos de caràcter, entre ells el d'haver fet ajusticiar un fill seu, cosa que motivava les dures penes o penitències que li imposava el bisbe sant Avit.

La "història" o llegenda que sobre ell es va forjar a casa nostra és molt antiga i ja la trobem explanada el segle XVI en l'antic Breviari de Vic, on es recullen les sis lliçons de matines de l'ofici diví que es resava el dia de la seva festa. D'elles extraïem en síntesi que, inspirat per Déu, va deixar la seva pàtria i va marxar cap a Narbona i d'allí, per un coll dels Pirineus, va entrar a Hispània. Un cop aquí es va assabentar que a la muntanya del Montseny vivien uns monjos que hi feien penitència i va decidir anar cap a ells. Va arribar a Vic i allà es va confessar amb un sacerdot de la ciutat que el va dirigir vers el Montseny. Tot just arribat a la muntanya hi va trobar un eremita que el va acollir inicialment en la seva cova, però Segimon el va deixar al cap de poc tot cercant un lloc més apartat i solitari, fins arribar a l'indret on ara hi ha el santuari, on va excavar-se una cova i va viure-hi dos anys lliurat a la pregària i a la penitència, alimentant-se d'herbes i altres productes silvestres.

És aquí on el va trobar dos anys més tard el seu pare Gondebaud, que havia sortit a la seva recerca, i junts varen retornar a Borgonya, cosa que, com hem dit, situaria els fets abans del 516.

Relacions més tardanes arrodoneixen la llegenda fent-hi intervenir els monjos de Sant Marçal i esplaïant-se sobretot en la famosa trobada entre pare i fill, que en principi no fou reconegut pel pare, prop de la font de Matagalls. Aquests i altres detalls que l'envoltaven donaren peu a drames populars com el del paraire de Taradell Francesc Carrera, de mitjan segle XIX, o bé el poema del mallorquí Tomàs Forteza, titulat *La llegenda de Sant Segimon*, que el 1871 guanyà la Viola d'Or als Jocs Florals de Barcelona.

La tradició o llegenda parla encara d'anades del sant a Viladrau i en especial de les dues creus de fusta fetes per ell que va deixar a la cova en marxar del Montseny. Aquestes creus, segles més tard les hauria trobat un pastor que inicialment es deia que era de can Bosch i més tard de can Gat, ajudat per un bou que s'agenollava davant de la cova. Aquesta troballa, d'època incerta o no fixada per la llegenda, seria l'origen del culte al sant en aquest lloc.

Aquestes creus, esmentades des d'inicis del segle XVII, eren motiu de culte i veneració i varen desaparèixer en la crema del santuari pels francesos, l'any 1810.

Amb aquesta relació sintètica de la vida i llegenda de l'estada del sant al Montseny, cloem aquesta breu evocació. Amb ella no volem fer cap crítica ni desvirtuar la tradició o llegenda de la seva estada al Montseny; ben al contrari, ella és la que dóna misteri i encís a la cova i a les velles pedres, que són el millor testimoni de la gran aflluència de gent i de devoció, truncada el 1936, però només esmorteïda, no morta.

Fos sant Segimon o fos un altre ermità qui va viure allà, ens és igual; allò important és que des de finals del segle XIII Sant Segimon fou un lloc de visites i de devoció, que a poc a poc el varen convertir en un dels santuaris més famosos del país. Allà visqueren durant tres o quatre segles ermitans que s'hi santificaven, tenien cura del culte i atendien els visitants. Primer a cura dels rectors de Viladrau i des de mitjan segle XIX dels amos de can Gat, el santuari es mantingué viu i esponerós fins al 1936.

Recordem, per acabar, que un d'aquests ermitans, anomenat Miquel, que era precisament del regne de Borgonya i que hauria vingut atret per la fama del seu antic rei i sant, era el que tenia cura del santuari a mitjan segle XVI. Fou ell qui abans de l'any 1557 va edificar la capelleta de Sant Miquel dels Barretons, que corona el penyal que s'aixeca sobre mateix del santuari.

Ho sabem perquè en la visita que va fer a Viladrau i Sant Segimon el bisbe de Vic Iscle Moya de Contreras, el 3 d'agost de l'any 1557, va demanar al bisbe que afavorís amb algunes indulgències la petita capella de Sant Miquel que ell acabava de construir i que sortosament encara es conserva sencera. El bisbe va atendre la seva petició i va concedir quaranta dies d'indulgència als que visitessin la capella i hi resessin cinc parenostres i cinc avemaries (A. Mensa Episc. Vic, plec 1203. Visites pastorals 1554-1559).

Serveixin aquestes breus notícies i relació per atreure uns moments la nostra atenció vers aquest prestigiós i antic santuari que a poc a poc es va recuperant. Ens en felicitem i felicitem de cor al Sr. Ignasi de Puig i Girona per l'esforç que fa per dur a terme aquesta restauració.

Només desitjaríem que poguéssim completar la seva obra i que no trobéssim destorbs ni obstacles econòmics o burocràtics per dur-la a terme. El santuari de Sant Segimon, recuperat i potser amb noves o més actualitzades destina-

cions, pot tornar a tenir vida, perquè la pau i la bellesa del lloc on es troba situat no tenen parió. És per això que esperem amb ànsia que aviat torni a estar obert al culte i a la visita de devots o de simples amants de la muntanya i dels llocs bonics.

GOIGS DEL GLORIOS SANT SAGIMON MARTYR, Y REY de Borgonya.

PVIX de Christo ab gran valor
seguiréu la millor Lley,
Sagimon-Martyr, y Rey
daunos salut, y favor.

En Borgonya sanch Real
tingueréu per decendencia,
ensenyareu gran caudal,
quant jove ab eminencia
elegireu ab decendencia
de la virtut lo millor, &c.

Deixareu lo Principat
pera fer aspera vida,
y del Cel ençaminat
ordenareu la partida:
acció fonth advertida
del Divino resplandor, &c.

En Vich Ciutat afamada
rebereu los Sagraments;
demapané per fer jornada
les montanyes emilents:
foren als vostres intents
pera servir al Senyor, &c.

Ab vn habit de Hermità
dos anys en Monseny passareu,
pedres preciosas hi ha
en la terra que pisareu:
als Hermitans los donareu
senyals de vostre valor, &c.

Sols era vostre sustento
vn poch de pa de ordi trist,
y las herbes ab contento
menjaveu per Jesu-Christ,
en Sant Marçal foreu vist
de vostre Pare ab dolor, &c.

Temps havia quèus cercava
lo vostre Pare atligit,
y vehent que qous trobava
plorava de dià, y nit:
però aquí resta agraït
del Cel per tan gran favor, &c.

Per manament paternal

V. Ora pro nobis B. Sigismundo

DEVS, qui Beatum Sigismundum Regem, & Martyrem tuum celesti Regno Terrenum postponere docuisti: da quesumus nobis eius exemplo taduca despicere, atque eterna scilari. Per Christum, &c.

Barcelona: En la Estampa de Rafel Figueró, als Cotoners, Any 1697.

deixareu l'altra montanya,
no olvidantvos del sayal,
que à vostre Cos seus apanya;
alegrareu la campanya
de Borgonya ab gran honor, &c.

Celebran vostra vinguda
las campanas aquell dia,
y vostra Fè coneguda
seguí la gran Monarquia:
augmentaveu cadal dia
la Lley de Deu Creador, &c.

Lo Temple de Sant Maurici
ordenareu ab constancia,
dantlos de cantar indici
à dos cors ab vigilancia:
ohireu la consonancia
de vn Celestial Cantor, &c.

Tingueréu lo Regne en calma
tor lo temps que lo regireu,
m: anys lo Sentor en Palma,
lo Martyr que patireu
aquests torments sofrireu
per amor del Salvador, &c.

Dins de vn pou vostre Cos
descubrí la Llum Divina,
y lo furor tenebrós
mostrà la aygua cristalina:
la virtut quèu apadrina;
y entre als Sants la millor, &c.

Per febres, y trencaduras,
es vostre intercessió,
y en lo mar las desventuras
millorau despananthos
alcançaunos lo perdó,
queus suplicam de bon cor, &c.

TORNADA.

Aux teniu Regne major,
y Corona tant doblada,
per vostra Gloria sagrada
daunos salut, y favor.

O R E M V S.

R. Vt digni efficiamur, &c.